

sledním zaměstnání, což se podává z pokračování cit. věty: »trvalo-li však poslední zaměstnání dobu kratší čtyř týdnů . . .«

Sleduje-li se myšlenkový postup stížnosti, došlo by se k nemožnému důsledku, že v případě, že poslední zaměstnání — jako v daném případě — trvalo jen dva dny, takže i přihlašovací lhůta trvala pouze dva dny, musila by končiti všechna povinně pojištěná zaměstnání — která podle odst. 1 musí dohromady trvati aspoň tři měsíce — v této dvou-denní lhůtě. Při takovémto výkladu by ovšem toto zákonné ustanovení pozbylo významu vůbec. Stížnost netvrdí a nss také neshledal, že by nějaké výslovné zákonné ustanovení jinak sečítání různých období povinného pojištění omezovalo.

Těmito úvahami veden, musil nss přisvědčiti plně výkladu § 250 odst. 1, jak k němu došel žal. úřad, že totiž ustanovení § 250 odst. 1 zák. č. 221/1924 Sb., vyžadující k dobrovolnému pokračování v pojištění, aby pojištěnec byl aspoň tři měsíce povinně pojištěn, neznamená, že by toto povinné pojištění musilo býti souvislé.

Č. 11.877.

Pojištění nemocenské podle zák. č. 221/1924 Sb.:
 * Instančnímu přezkoumání platebního výměru nebrání skutečnost, že pojišťovna nevydala zvláštního výměru podle § 189 odst. 2 zák. č. 221/1924 Sb. ve znění zák. č. 184/1928 Sb.

(Nález ze dne 27. dubna 1935 č. 14.443/33.)

V ě c: Okresní nemocenská pojišťovna v Levicích proti zemskému úřadu v Bratislavě o pojistné a náhradu podpůrného nákladu.

V ý r o k: Na ř. r o z h o d n u t í s e z r u š u j e p r o n e z á k o n n o s t.

D ů v o d y: Platebním výměrem z 30. září 1931 předepsala stěžující si okr. nemoc. pojišťovna Josefu H. ve V. pojistné nemocenské, starobní a invalidní s portem částkou 105'10 Kč za jeho zaměstnankyni Helenu Z. a za dobu od 1. července 1930 do 3. ledna 1931. Dalším platebním výměrem z 20. října 1931 předepsala táž pojišťovna Josefu H. podle § 20 odst. 2 zák. o sociálním pojištění k náhradě částku 613'65 Kč, kterou vynaložila na léčení Heleny Z., u níž pojistný případ nastal dne 3. února 1931, k pojištění však byla přihlášena teprve dne 22. května 1931.

V odvoláních z těchto výměrů uplatňoval zaměstnavatel Josef H. v podstatě, že Helena Z. pojistné povinnosti jako posluhovačka nepodléhala, pročez ji k pojištění ani nepřihlásil, a že si onemocnění přivodila vlastním zaviněním.

Rozhodnutím z 20. června 1932 zamítl okr. úřad v Levicích obě odvolání dovodiv, že Helena Z. pojistné povinnosti podléhala, a vysloviv, že pro náhradní povinnost zaměstnavatelovu podle § 20 odst. 2 zák.

o soc. pojištění nemá významu, že zaměstnanec si onemocnění sám zavínil. Toto rozhodnutí bylo opatřeno poučením, že se lze z něho odvolati k zemskému úřadu.

Na základě dalšího odvolání zaměstnavatelova vydal pak žal. úřad nař. rozhodnutí, jímž rozhodnutí okr. úřadu zrušil vysloviv, že je na stěžující si pojišťovně, aby podle 2. odst. § 189 zák. č. 221/1924 ve znění zák. č. 184/1928 Sb. učinila opatření vydáním výměru o pojistné povinnosti Heleny Z. V důvodech nař. rozhodnutí se praví: Stěžující si pojišťovna vydala pouhý platební výměr z 30. září 1931 a z 20. října 1932. Z.-ová k pojištění přihlášena nebyla. Pojistná povinnost jest sporná. Pojišťovna neučinila opatření podle 2. odst. § 189 novelisovaného zák. č. 221/24 Sb., ač k tomu jest podle tohoto předpisu povinna. Pojišťovna odepřela tak dodatečně učiniti. Tak se zřetelem na § 239 cit. zák. bylo znemožněno úřadu o předmětné záležitosti rozhodovati.

O stížnosti na toto rozhodnutí uvažil nss toto:

Rozhodnutím z 20. června 1932 přezkoumával okr. úřad dva platební výměry stěžující si pojišťovny. Prvý na pojistné zněl na částku 105'10 Kč, druhý na podpůrný náklad na částku 613'65 Kč. V obou případech, když předmětem přezkoumání okr. úřadu byly jen platební výměry, šlo o čisté spory peněžní. Poněvadž pak předmětem sporu při prvním platebním výměru bylo jen peněžité plnění nepřesahující částku 200 Kč, bylo rozhodnutí okr. úřadu ve smyslu odst. 3 čl. 8 org. zák. konečné, z něhož další odvolání přípustno nebylo. Nebyl proto žal. úřad v tomto sporu o prvním platebním výměru příslušný, aby o zaměstnavatelově odvolání rozhodoval, nýbrž bylo jeho povinností, podané odvolání odmítnouti a učiniti z moci úřední opatření, aby se st-li dostalo správného poučení, že rozhodnutí okr. úřadu ve věci prvního plat. výměru je konečné. Jestliže tak žal. úřad neučinil, nýbrž rozhodl ve věci, osobil si kompetenci, která mu po zákonu nepřísluší, pročez bylo jeho rozhodnutí v této části zrušiti z tohoto důvodu pro nezákonnost.

Příslušnost žal. úřadu dána byla jen ve druhém sporu o platebním výměru na náhradu podpůrného nákladu, kde šlo o peněžité plnění, jež částku 200 Kč přesahovalo. Tu však žal. úřad nerozhodl spor ve věci samé, jako to učinil úřad okresní, nýbrž vycházeje z názoru, že věci stěžující si pojišťovny bylo učiniti opatření vydáním výměru o pojistné povinnosti, zrušil rozhodnutí okr. úřadu vysloviv, že tím, že stěžující si pojišťovna nevydala výměru o pojistné povinnosti, která byla sporná, bylo mu znemožněno rozhodnouti v přítomném sporu. Z toho jde, že žal. úřad je názoru, že adm. úřady nemohou rozhodovati v cestě instanční o platebních výměrech pojišťovny, jestliže pojistná povinnost zaměstnance, o něhož při tom jde, je mezi stranami sporná, a že v takovém případě musí býti pojišťovnou nejdříve vydán zvláštní výměr o pojistné povinnosti.

Tomuto názoru žal. úřadu nebylo však možno přisvědčiti. V zák. o sociálním pojištění č. 221/1924 Sb. ve znění zák. č. 184/1928 Sb. není ustanovení, jež by ukládalo pojišťovně povinnost, aby před tím, než nastoupí proti zaměstnavateli platebními výměry, vydávala zvláštní vý-

měry o pojistné povinnosti pojištěnců, a není v něm ani ustanovení, z něhož by mohlo býti dovozováno, že vydala-li pojišťovna proti zaměstnavateli platební výměr, nemohl by adm. úřad o zaměstnavatelovu odvolání, popírajícím pojistnou povinnost zaměstnancovu, rozhodovati potud, dokud pojišťovna onoho zvláštního výměru nevydala. Nic takového není obsaženo zejména ani v 2. odst. § 189, na něž nař. rozhodnutí poukazuje, a v němž se stanoví prostě, ve kterých případech se vydávají výměry, jimiž pojišťovna rozhoduje o pojistné povinnosti, aniž jest tu cokoli, z čeho by mohlo býti usuzováno, že nevydá-li pojišťovna zvláštního výměru o pojistné povinnosti v případech, na něž ono ustanovení poukazuje, tvoří tato skutečnost překážku, bránící adm. úřadům rozhodovati o odvolání z platebních výměrů, jež pojišťovna proti zaměstnavateli vydala, když v odvolání byla pojistná povinnost zaměstnancova zaměstnavatelem popřena. V kterém ustanovení § 239 pak shledával žal. úřad takovou překážku, nelze se vůbec domyslit.

Ve skutečnosti nebránilo okr. a pak ani žal. úřadu procesně nic, aby na základě zaměstnavatelova odvolání otázku pojistné povinnosti zaměstnancovy přezkoumal a utvoře si v této předběžné otázce svůj závěr rozhodl pak ve sporu o zaměstnavatelově platební povinnosti. Ne učinil-li tak, vycházejí z názoru, že brání mu v tom ustanovení zák. o soc. pojištění, a zrušil-li proto rozhodnutí okr. úřadu, je jeho rozhodnutí v rozporu s právním řádem. Bylo je proto zrušiti podle § 7 zák. o ss.

Č. 11.878.

Živnostenské právo: * Stavitel, který provozuje živnost mistra tesařského na základě jedné koncesní listiny, znějící jak na živnost stavitelskou, tak na živnost mistra tesařského, je podle § 107 živn. ř. také členem společenstva mistrů tesařských, nejsou-li obě živnosti sloučeny v jedno živn. společenstvo.

(Nález ze dne 29. dubna 1935 č. 13.871/35.)

V ě c: Gustav P. v O. proti zemskému úřadu v Brně o příslušnost k společenstvu.

V ý r o k: S t í ž n o s t s e z a m í t á p r o b e z d ů v o d n o s t .

D ů v o d y: Výměrem z 23. července 1932 odepřel okr. úřad v Opavě vyhověti žádosti zemského odborového společenstva mistrů zednických a tesařských pro Slezsko z 23. června 1932, aby od stavitele a tesařského mistra Gustava P. byly vymoženy členské příspěvky 1.502'20 Kč za léta 1925 až 1931 z těchto důvodů: Podle § 107 odst. 3 živn. ř. je povinen živnostník, který provozuje několik samostatných živností, které nejsou sloučeny v jedno společenstvo, na základě více než jednoho živn. listu nebo více než jedné koncesní listiny, býti členem všech společenstev pro tyto živnosti zřízených. Gustavu P. byl však 3. července 1919 vystaven pouze jeden koncesní dekret na živnost mistra stavitelského